

Дело C-374/22

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

8 юни 2022 г.

Запитваща юрисдикция:

Conseil d'État (Белгия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

18 май 2022 г.

Жалбоподател:

XXX

Отвeтник:

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

**CONSEIL D'ÉTAT, SECTION DU CONTENTIEUX ADMINISTRATIF
(ДЪРЖАВЕН СЪВЕТ, ОТДЕЛЕНИЕ ПО АДМИНИСТРАТИВНИ
ДЕЛА, БЕЛГИЯ)**

XI^и СЪСТАВ

РЕШЕНИЕ

№ 253.779 от 18 май 2022 г.

[...]

По дело:

XXX

[...]

срещу:

Commissaire général

aux réfugiés et aux apatrides

**(Главен комисар за бежанците и
лицата без гражданство, Белгия)**

I. Предмет на жалбата

1. С жалба, подадена на 25 май 2020 г., ХХХ иска отмяна на решение № 235.262 от 17 април 2020 г. [...], постановено от Conseil du contentieux des étrangers (Съвет по споровете във връзка с режима на чужденците, Белгия, наричан по-нататък „ССЕ“).

II. [...]

[...] [производство]

III. Факти, които са от значение за разглеждането на делото

Жалбоподателят заявява, че е гвинейски гражданин. Той пристига в Белгия на 7 ноември 2007 г.

Жалбоподателят подава първа молба за международна закрила, която е отхвърлена.

Впоследствие той подава две други молби за международна закрила, които ответната страна отказва да вземе предвид.

На 29 януари 2019 г. жалбоподателят подава четвърта молба за международна закрила. В подкрепа на тази молба той изтъква по-специално, че е баща на две деца, родени в Белгия, където те, както и майка им, са признати за бежанци.

На 2 октомври 2019 г. ответната страна решава, че тази четвърта молба е недопустима.

На 15 октомври 2019 г. жалбоподателят подава жалба срещу това решение от 2 октомври 2019 г.

На 17 април 2020 г. [ССЕ] отхвърля жалбата с обжалваното съдебно решение.

IV. Първото основание

Жалбоподателят изтъква като първо основание нарушение „на членове 39/65 и 48/3 от Loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (Закон от 15 декември 1980 г. за влизането, пребиваването и установяването на чужденци на територията на страната и извеждането им от нея) [наричан по-нататък „Законът от 15 декември 1980 г.“ или „Законът за чужденците“], на член 23 от Директива [2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година] относно стандарти за определянето на граждани на трети държави

или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила [ОВ L 337, 2011 г., стр. 9], на член 288 [ДФЕС] [...]“.

IV.1. [...] [без значение за преюдициалните въпроси]

IV.2. *Втора част*

A. Доводи на страните

Жалбоподателят изтъква, че „[...] член [23, параграф 2] от Директива 2011/95 съдържа задължение за резултат на държавите членки, които трябва така да уредят националното си право, че членовете на семейството на лицето[, на което е предоставена международна закрила,] да могат да подадат молба за предимствата, [изброени] в членове 24—35“, че „[...] член 23 от Директива [2011/95] обаче не е транспониран [...] [в] белгийското право в полза по-специално на родителите (каквото е молителят) на признато за бежанец малолетно или непълнолетно дете“, че „[...] член 10 от Закона от 15 декември 1980 г. създава [...] право на събиране на семейството в полза на някои членове на семейството на лицето, на което е предоставена международна закрила, стига те да отговарят на предвидените в закона условия [...]“, че „от една страна, понятието „член на семейството“ по смисъла на член 23 от Директива 2011/95 е по-широко от понятието „членове на семейството“ по член 10 от Закона от 15 декември 1980 г.“, че „например член 10, параграф 1, точка 7 от Закона от 15 декември 1980 г. признава правото на събиране на семейството на бащата на чужденец, признат за бежанец, ако последният е непридружен малолетен или непълнолетен чужденец“, че „ако детето е придружено, каквото е случаят на дъщерята на молителя, не е налице право на събиране на семейството“, че „от друга страна, членове 10 и 12bis от Закона от 15 декември 1980 г. определят условията (за допустимост и по същество) относно събирането на семейството, така че правото на семеен живот на бежанеца не е автоматично“, че „от горното следва, че член 10 от Закона от 15 декември 1980 г. не транспонира напълно член 23 от Директива 2011/95“, че „член 9bis от Закона от 15 декември 1980 г. също не представлява негово транспониране“, че „този член е свързан с разрешение за (а не с признаване на правото на) пребиваване, като съдържа собствени условия за допустимост и по същество, които не позволяват на члена на семейството да се ползва от горепосочените предимства“, че „[...] [...] непълното транспониране на член 23 от Директива [2011/95] е достатъчно, за да се създаде право на получаване на международна закрила“, че „[...] националното право трябва да се тълкува в съответствие с член [23, параграф 2] от Директива [2011/95], за да се гарантира полезното му действие в съответствие с посочената по-горе съдебна практика“, че „[...] целта, преследвана с член 23 от Директива [2011/95], е да се запази целостта на семейството на бежанеца“, че „тази цел

е посочена още в [...] съображения [16 и 18] от Директивата [...]“; че „белгийският законодател не е предвидил статут *suī generis*, транспонирайки конкретно член 23 от Директива 2011/95, за да могат членовете на семейството на лицето, на което е предоставена международна закрила, да подадат молба за предимствата, посочени в членове 24—35 от Директива 2011/95“; че „следователно в този контекст националният съд трябва да тълкува общия правен режим в областта на международната закрила, а именно член 48/3 от Закона, във връзка с член 23 от Директива 2011/95, за да се гарантира полезното действие на тази разпоредба“; че „предоставянето на международна закрила на членове[те] на семейството на лице, на което е предоставена такава закрила, е единственият механизъм, позволяващ да [...] се запази целостта на семейството и да се даде възможност на членовете на семейството да подадат молба за предимствата, посочени в членове 24—35“; че „[...] тези предимства са свързани със статута на бежанец или на международна закрила и са обединени под заглавието „Съдържание на международната закрила“, че „например член 24 от Директивата задължава държавата членка „във възможно най-кратък срок след предоставянето на международната закрила“ да издаде разрешение за пребиваване“, че „съгласно член 25 държавата членка издава [...] на лицата, на които е предоставен статут на бежанец, пътни документи, които са изготвени във формата, установена в приложението към Женевската конвенция, и са предназначени за пътуване извън нейната територия, освен ако наложителни причини, свързани с националната сигурност или с обществения ред, изискват друго“, че „впрочем до последното предимство имат достъп само лицата, на които е предоставена международна закрила“, че „[...] [...] обжалваното съдебно решение[, според което] „дори да е вярно, че транспонирането на член 23 от Директива [2011/95] е неправилно, това обстоятелство не е достатъчно, за да се създаде право на получаване на международна закрила в полза на членове[те] на семейството на лице, на което е предоставена такава закрила“, [...] накърнява [...] полезното действие на член 23 от Директива 2011/95, както и член 288 [ДФЕС]“, [...] че при „липса на пълно транспониране на член 23 от Директивата, член 48/3 от Закона от 15 декември 1980 г. трябва да се тълкува в съответствие с член 23 от нея, за да бъде зачетен член 288 от Договора“, че „когато националното право не е уредено така, че да позволява на членовете на семейството на бежанец да подадат молба за [изброените] в член 23 предимства, съдебните органи са длъжни да предприемат всички мерки, необходими за постигането на предвидения от Директивата резултат“, че „единственият начин да се постигне този резултат, т.е. да се запази целостта на семейството на дете бежанец, позволявайки на баща му да подаде молба за някои предимства, сред които предоставянето на пътни документи, е на този баща да се предостави производна международна закрила“, [...]. [повторения или ирелевантни съображения]

В отговор ответната страна посочва, че „[...] [жалбоподателят] не успява да обясни защо ССЕ не е можел законосъобразно да приеме, подобно на Съда на Европейския съюз, че член 23 от Директива [2011/95] не се отнася до

предоставянето на международна закрила, а само до ползването на предимствата, посочени в членове 24—35 от тази директива“, че „макар според жалбоподателя непълното транспониране на член 23 да е достатъчно, за да се създаде право на получаване на международна закрила, жалбоподателят не изтъква нито един релевантен довод, позволяващ да се докаже, че тази разпоредба се отнася до предоставянето на международна закрила на членовете на семейството на получило такава закрила лице, а не само до предимствата, посочени в членове 24—35 от Директива [2011/95]“, че „член 3 от тази директива позволява на държава членка да разшири — [посредством] „по-благоприятен стандарт“ — ползването на международна закрила до даден член на семейството“, че „тази възможност не е достатъчна да се създаде право, на което лицата биха могли да се позовават, ако държавата не се е възползвала от тази [възможност]“, че „Белгия не е въвела по-благоприятни стандарти [...]“, че „дори да счита, че член 23 от Директива [2011/95] не е правилно транспониран в белгийското право, е неотнормимо жалбоподателят да излага доводите си по въпроса пред ССЕ, който във всеки случай не е компетентен да се произнася по предоставянето на посочените в членове 24—35 от тази директива предимства, независимо дали транспонирането на въпросния член 23 е правилно, или не“, че „доводите, свързани с предимството на правото на Съюза и с принципите на тълкуване, не могат да доведат до това ССЕ да упражни правомощия, с които не разполага“, че „ССЕ законосъобразно е решил, че отчитането на висшия интерес на детето и зачитането на семейния живот на жалбоподателя във всеки случай не позволяват възникването на право на член на семейството на лице, на което е предоставена международна закрила, да получи същия статут като това лице [...]“.

В репликата си жалбоподателят посочва, че „подходът на ответника към член 23 от Директивата лишава разпоредбата от полезно действие и от ефективност“, че „се обсъжда не директният ефект на член 23 от Директивата (и следователно прякото позоваване на европейските разпоредби, които не са транспонирани в белгийското право), а тълкуването на националното право в съответствие с този член 23, за да се гарантира полезното му действие“, че „препращането на молителя към множество институции и юрисдикции, пред които лично да предявява правата, посочени в членове 24—35 от Директива [2011/95] и квалифицирани от европейския законодател като „съдържание на международната закрила“, лишава член 23 от Директива 2011/95 от полезното му действие и със сигурност не изпълнява целите на Директивата (сред които запазването на целостта на семейството на бежанеца и отчитането на висшия интерес на детето)“, че „непълното транспониране на този член 23 обрича непълнолетния бежанец на несигурност, като не предоставя на родителя му възможност да се ползва от статут, гарантиращ му [изброените] в членове 24—35 от Директивата предимства (включително право на разрешение за пребиваване, но също и достъп до работа, образование, медицински грижи, жилищно настаняване...)“, че „що се отнася до компетентността на ССЕ, член 39/2 от Закона от 15 декември 1980 г. предвижда, че ССЕ може да

измени обжалваното решение“, че „следователно той е компетентен да признае на молителя искания статут на бежанец“, че „освен това той е длъжен (както посочва Съдът) да тълкува вътрешното право „във възможно най-голяма степен, в светлината на текста и целите на съответната директива, за да се постигне предвиденият от последната резултат и следователно да се спази член 288, трета алинея ДФЕС“, че „Съдът [...] [е уточнил], че изискването за съответстващо на директивите тълкуване на националното право всъщност е присъщо за системата на Договора за функционирането на ЕС, доколкото дава възможност на националните юрисдикции в рамките на своята компетентност да осигурят пълната ефективност на правото на Съюза“, че „освен това предоставянето на производен статут на бежанец е напълно съвместимо с правото на Съюза (решение [от 4 октомври 2018 г., Ахмедбекова, C-652/16, EU:C:2018:801])“, че „молителят се оплаква от обстоятелството, че висшият интерес на детето (и ефективността на статута на бежанец на малолетното или непълнолетното лице) се разглежда отново в незначителна степен (от ответника и от SSE), без този висш интерес да бъде първостепенно съображение“, че „молителят [...] подчертава релевантността на предложените преюдициални въпроси“, че те „всъщност са различни от тези, във връзка с които е постановено решение Ахмедбекова“. [повторения или ирелевантни съображения]

В съдебното заседание страните са запитани за приложимостта на член 23 от Директива [2011/95] спрямо положението на жалбоподателя, след като от член 2, [буква й]) от същата директива следва, че членовете на семейството на лицето, на което е предоставена международна закрила, [...] попадат в обхвата на [посочената] директива [...] [...], „доколкото семейството вече е било създадено в държавата на произход“, а съгласно поясненията на жалбоподателя неговото семейство не е създадено в държавата на произход, а в Белгия, където са родени децата му.

Жалбоподателят по същество изтъква, че семейството му не е създадено в държавата на произход, че не попада в материалния обхват на Директива [2011/95] в тесен смисъл, но въпреки това той изтъква зависимостта на децата му от него, че висшият интерес на децата му изисква той да може да се ползва от международна закрила, че е необходимо да се разшири обхватът на понятието „членове на семейството“ по смисъла на Директива [2011/95] в съответствие със съображения 18, 19 и 38 от нея, за да се вземат предвид висшият интерес на децата и положението на зависимост. [...]

Ответната страна посочва по същество, че прочитът на член 2, [буква] й) във връзка с член 23 от Директива [2011/95] води до изключване от приложното поле на член 23 на членовете на семейство, което [не е] създадено в държавата на произход, че тълкуването на съображения 18, 19 и 38 не [би могло] да промени този извод, че дори да се разшири, понятието „член на семейството“ пак предполага то да е създадено в държавата на произход, че в случая това условие не е изпълнено, че ако съображения 18, 19 и 38 налагат да се вземе предвид висшият интерес на детето, това се прави, за да

се даде насока на държавите членки при тълкуването на Директивата, но не може да влиза в противоречие с ясния текст на член 2, [буква] й), нито да обоснове прилагането на член 23.

Б. Съображения

[...] [ирелевантно]

Член 23 от Директива [2011/95] предвижда, че :

- „1. Държавите членки гарантират запазването на целостта на семейството.
2. Държавите членки гарантират, че членовете на семейството на лицето, на което е предоставена международна закрила, които в лично качество не отговарят на условията за такава закрила, могат да подадат молба за предимствата, посочени в членове 24—35, в съответствие с националните процедури и доколкото това е съвместимо с личния правен статут на члена на семейството. [...]

[...]“ [ирелевантно].

Определението за членове на семейството на лице, на което е предоставена международна закрила, се съдържа в член 2, [буква] й) от посочената директива, в който се уточнява, че:

„[...] се прилагат следните определения: [...], „членове на семейството“ означава, доколкото семейството вече е било създадено в държавата на произход, следните членове на семейството на лицето, на което е предоставена международна закрила, които се намират в същата държава членка във връзка с молбата за международна закрила:

- [...] [ирелевантно]
- бащата, майката или друго пълнолетно лице, което носи отговорност за лицето, на което е предоставена международна закрила, по силата на закон или практика на съответната държава членка, когато лицето, на което е предоставена международна закрила, е непълнолетно и не е семейно“.

Едно от предимствата, които са посочени в членове 24—35 и чието предоставяне е уредено в член 23, [параграф 2], е предвиденото в член 24 от Директива [2011/95] разрешение за пребиваване. Ответната страна не отрича, че белгийският закон не предвижда право на пребиваване в положение като това на жалбоподателя, на основание транспониране на Директива [2011/95]. Същият е баща на две малолетни деца, родени в Белгия, където са признати за бежанци. Следователно семейството е създадено в Белгия, а не още в държавата на произход.

Член 10, параграф 1, първа алинея, точка 7 от Закона [от 15 декември 1980 г.] предвижда право на пребиваване за „бащата и майката на чужденец, признат за бежанец по смисъла на член 48/3 или на когото е предоставена субсидиарна закрила, които идват да живеят с него, при условие че той е на възраст под 18 години и е влязъл в Кралството, без да е придружаван от пълнолетно лице чужденец, отговорно за него съгласно закона, и впоследствие грижата за него не е реално поета от такова лице, или който е оставен непридружен след влизането му в Кралството“. Тази разпоредба не е приложима спрямо жалбоподателя, тъй като малолетните му деца не са влезли в Белгия, без да са придружавани от пълнолетно лице чужденец, отговорно за тях.

Conseil d'État (Държавен съвет) иска да се установи дали член 23 от Директива [2011/95] е приложим спрямо положението на жалбоподателя, имайки предвид, че съгласно член 2, [буква] й) от същата директива членовете на семейството на лице, на което е предоставена международна закрила, [...] попадат в обхвата на Директива 2011/95/ЕС, [...] „доколкото семейството вече е било създадено в държавата на произход“.[...] [повторения]

Ето защо следва да се отправи преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз относно приложимостта на член 23 от Директива [2011/95] спрямо положението на жалбоподателя. Поради това следва да се поставят [първите два] въпроса[, изложени в диспозитива].

– [...] [текст на първите два въпроса].

Ако Съдът на Европейския съюз отговори на тези въпроси в смисъл, че член 23 от Директива [2011/95] е приложим спрямо положението на жалбоподателя, последният по същество поддържа, че тъй като не е правилно транспонирана в белгийското право, тази разпоредба има директен ефект, който предполага задължение за Белгия да му предостави международна закрила. Същевременно жалбоподателят твърди, че националното право трябва да се прилага по начин, съответстващ на правото на Съюза, и че за да се осигури полезното действие на член 23 от Директива [2011/95], който не е бил транспониран, член 48/3 от Закона от 15 декември 1980 г., отнасящ се до предоставянето на статут на бежанец, трябва да се тълкува като допускащ предоставянето на международна закрила на него.

До постановяването на решението на Съда на Европейския съюз по отправените с настоящия акт преюдициални въпроси Conseil d'État (Държавен съвет) счита, че член 23 от Директива [2011/95] не изглежда да налага предоставянето на международна закрила на посочените в тази директива членове на семейството на лицето, на което е предоставена такава закрила. Тази разпоредба, изглежда, само предвижда на членовете на семейството, които в лично качество не отговарят на условията за получаване на международна закрила, да се предоставят предимствата,

посочени в членове 24—35. Освен това член 48/3 от Закона от 15 декември 1980 г. не дава възможност за предоставяне на международна закрила на лица като жалбоподателя, които в лично качество не отговарят на условията за получаването ѝ. Следователно застъпеното от жалбоподателя тълкуване на член 48/3 от Закона от 15 декември 1980 г., съгласно което би могла да му се предостави международна закрила въз основа на тази разпоредба, е тълкуване *contra legem*.

До постановяването на решението на Съда на Европейския съюз по отправените с настоящия акт преюдициални въпроси Conseil d'État (Държавен съвет) счита, че ако член 23 от Директива [2011/95] е приложим по отношение на жалбоподателя и ако има директен ефект при липса на транспониране, жалбоподателят би могъл да претендира да се ползва от това, което член 23 сякаш предвижда, а именно предоставянето на посочените в членове 24—35 предимства, и по-специално предвиденото в член 24 разрешение за пребиваване, което би му позволило да пребивава законно в Белгия със семейството си. За сметка на това директният ефект на член 23 от Директива [2011/95] не изглежда да налага предоставянето на жалбоподателя на това, което тази разпоредба сякаш не предвижда, а именно предоставянето на международна закрила, при положение че в лично качество жалбоподателят не отговаря на условията за получаване на такава закрила.

Тъй като Conseil d'État (Държавен съвет) се произнася като последна инстанция, той е длъжен да отправи поисканото от жалбоподателя запитване до Съда на Европейския съюз относно евентуалния директен ефект на член 23 от Директива [2011/95] и произтичащите от това последици.

Поради това следва да се поставят [третият и четвъртият] въпрос[, изложени в диспозитива].

– [...] [текст на третия и четвъртия въпрос]

Този въпрос [съответства на петия изложен в диспозитива въпрос].

– [...] [текст на петия въпрос]

V. Второ основание

A. Доводи на страните

Жалбоподателят изтъква като второ [основание] нарушение на „членове 39/65, 48/3 и 57/1 от Закона от 15 декември 1980 г. [...], на членове 20 и 23 от Директива 2011/95 [...], на член 8 от Европейската конвенция за правата на човека [наричана по-нататък „ЕКПЧ“], на членове 7 и 24 от Хартата на основните права на Европейския съюз [наричана по-нататък „Хартата“], на член 3 от Конвенцията на ООН за правата на детето [...].“

Жалбоподателят поддържа, че „понятието „висш интерес на детето“, въведено в член 3 от Конвенцията за правата на детето, е възприето и [...] в член [20, параграф 5] от Директива 2011/95 и в член 24 от [Хартата]“, че „става въпрос и за защитения с член 8 от [ЕКПЧ] и [член] 7 от Хартата семеен живот на молителя с неговата дъщеря, която е признатата за бежанец в Белгия“, че „единственият отговор на ССЕ е, че не вижда как „отчитането на висшия интерес на детето би било достатъчно, за да може възходящ на лице, на което е предоставена международна закрила, да има право да се ползва от същия статут като това лице“, че „нито ответната страна, нито [ССЕ] отдават първостепенно значение на висшия интерес на дъщерята на молителя“, [че] „обикновена възможност за държава членка, предвидена в акт на вторичното право на Съюза, може да се превърне в същинско задължение за тази държава членка, за да се гарантира спазването на закрепените в [Хартата] основни права [...]“, [...] че „дори в член 23 от Директива 2011/95 да не е установено формално задължение за предоставяне на същия статут на международна закрила на родителя на признат бежанец, това задължение произтича от прочита на членове 20 и 23 от Директива [2011]/95 във връзка с членове 7, 18 и 24 от Хартата, [член] 8 от Европейската конвенция за правата на човека и [член] 3 от Конвенцията на ООН за правата на детето“, че „съгласно действащото белгийско право, което не позволява на молителя да се ползва от правото на събиране на семейството, що се отнася до дъщеря му, [ССЕ] [...] [е трябвало] да прецени премерено и разумно всички известни и релевантни по случая обстоятелства и да вземе предвид различните налични интереси, и в частност висшия интерес на съответното дете“, че „[...] отчитането на висшия интерес на детето може да е достатъчно, за да получи членът на семейството на малолетно или непълнолетно лице, на което е предоставена международна закрила, право на статут като неговия“, че „висшият интерес на детето всъщност е правило за тълкуване, което трябва да направлява ССЕ, когато прилага член 23 от Директивата“, [...] [повторения или ирелевантни съображения].

– [...] [текст на шестия въпрос].

В отговор ответната страна изтъква, че [...] [повторения] [„единствените задължения, произтичащи от член 23, се свеждат до предоставянето на предимствата, предвидени в членове 24—35 от Директива [2011/95], а не на международна закрила на членовете на семейството на лице, на което е предоставена такава закрила“, че „[...] не може да се изисква от ССЕ да предоставя международна закрила въз основа на член 23 от Директивата, след като тази разпоредба не предвижда това“, че „[...] ССЕ законосъобразно е приел, че дори да е вярно, че транспонирането на член 23 от Директива [2011/95] е неправилно, това обстоятелство не е достатъчно, за да се създаде право на получаване на международна закрила в полза на членовете на семейството на лице, на което е предоставена такава закрила“, че „[...] Съдът вече се е произнесъл по обхвата на член 23 от Директива [2011/95] и обстоятелството, че този член не бил правилно транспониран в

белгийското право, не може по никакъв начин да доведе до предоставянето на международна закрила на жалбоподателя“, [...] [повторения или ирелевантни съображения]

В репликата си жалбоподателят посочва [...], че „[...] висшият интерес на детето трябва да бъде първостепенно съображение както за ООН, така и за Европейския съюз и за белгийския законодател; това означава, че когато прилагат правото на Съюза, държавите членки трябва да преценяват премерено и разумно всички налични обстоятелства и интереси [вж. по-специално решение от 26 март 2019 г., SM (Деца, поставени под кафала по алжирското право), C-129/18, EU:C:2019:248, в [което] Съдът тълкува разширително понятието „друг член на семейството“ в името на висшият интерес на детето, както и по-новото решение от 16 юли 2020 г., État belge (Събиране на семейството — Малолетно или непълнолетно дете), C-133/19, C-136/19 и C-137/19, EU:C:2020:577]; обикновена възможност за държава членка, предвидена в акт на вторичното право на Съюза, може да се превърне в същинско задължение за тази държава членка, за да се гарантира спазването на закрепените в Хартата основни права“ [...] [повторения]

Б. Съображения

[...] [ирелевантно]

В рамките на настоящото второ основание жалбоподателят по същество поддържа, че отчитането на висшият интерес на детето, за който става дума в член 20 от Директива [2011/95], и на зачитането на семейния живот предполага, че съгласно член 23 от същата директива международната закрила трябва да се предостави на бащата на деца, признати за бежанци в Белгия, където са родени, дори ако в лично качество той не отговаря на условията за получаване на международна закрила.

До постановяването на решението на Съда на Европейския съюз по отправените с настоящия акт преюдициални въпроси Conseil d'État (Държавен съвет) счита, че [горното твърдение не изглежда да е вярно] [...] [повторения]

Ако се предположи, че Директива [2011/95] е приложима спрямо бащата на деца, признати за бежанци в Белгия, където са родени, отчитането на висшият интерес на детето, за който става дума в член 20 от Директива [2011/95], и на зачитането на семейния живот изглежда може да се гарантира чрез издаването на разрешение за пребиваване, позволяващо на този баща да живее законно в Белгия със семейството си, без да е необходимо да му се предоставя международна закрила, след като в лично качество не отговаря на условията за получаване на такава закрила. Ако Съдът на Европейския съюз отговори, че член 23 от Директива 2011/95/ЕС е приложим по отношение на жалбоподателя и че при липса на транспониране тази разпоредба има директен ефект, жалбоподателят ще може да иска от

белгийската държава да ползва предимствата, посочени в членове 24—35, включително разрешение за пребиваване, позволяващо му да живее законно в Белгия със семейството си.

Тъй като Conseil d'État (Държавен съвет) се произнася като последна инстанция, той е длъжен да отправи до Съда на Европейския съюз поисканото от жалбоподателя запитване, а именно дали отчитането на висшия интерес на детето, за който става дума в член 20 от Директива 2011/95/ЕС, и на зачитането на семейния живот предполага, че съгласно член 23 от същата директива международната закрила трябва да се предостави на бащата на деца, признати за бежанци в Белгия, където са родени, дори ако в лично качество този баща не отговаря на условията за получаване на международна закрила.

Поради това следва да се постави поисканият от жалбоподателя въпрос. Този въпрос [е шестият изложен в диспозитива въпрос].

- [...] [текст на шестия въпрос]

ПО ИЗЛОЖЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ,

CONSEIL D'ÉTAT (ДЪРЖАВЕН СЪВЕТ) РЕШИ:

[...]

На основание член 267, [трета алинея ДФЕС] до Съда на Европейския съюз се отправят следните преюдициални въпроси:

- „Трябва ли член 2, буква й) и член 23 от „Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила“ да се тълкуват в смисъл, че се прилагат за бащата на две деца, родени в Белгия, където са признати за бежанци, при положение че съгласно този член 2, буква й) дадено лице се смята за член на семейството на лицето, на което е предоставена международна закрила, по смисъла на Директива 2011/95/ЕС, „доколкото семейството вече е било създадено в държавата на произход?“
- „Дали обстоятелството, изтъкнато от жалбоподателя в съдебното заседание, а именно че децата му зависят от него и че висшият им интерес според жалбоподателя изисква да му бъде предоставена международна закрила, предполага — в светлината на съображения 18, 19 и 38 от Директива 2011/95/ЕС — понятието

„членове на семейството“ на лицето, на което е предоставена международна закрила, по смисъла на Директива 2011/95/ЕС, да включва семейство, което не е създадено в държавата на произход?“

- „При утвърдителен отговор на първите два въпроса може ли член 23 от Директива 2011/95/ЕС, който не е транспониран в белгийското право, така че да се предвижда предоставянето на разрешение за пребиваване или на международна закрила на бащата на деца, признати за бежанци в Белгия, където са родени, да има директен ефект?“
- „Ако отговорът е утвърдителен, при липса на транспониране предоставя ли член 23 от Директива 2011/95/ЕС на бащата на деца, признати за бежанци в Белгия, където са родени, правото да иска предимствата, посочени в членове 24—35, включително разрешение за пребиваване, което му позволява да живее законно в Белгия със семейството си, или правото да получи международна закрила, дори ако в лично качество този баща не отговаря на условията за получаване на такава закрила?“
- „Налага ли полезното действие на член 23 от Директива [2011/95/ЕС] във връзка с членове 7, 18 и 24 от Хартата на основните права на Европейския съюз и съображения 18, 19 и 38 от Директивата държавата членка, която не е уредила националното си право така, че членовете на семейството [по смисъла на член 2, буква й) от посочената директива или по отношение на които е налице лична зависимост] на лице с такъв статут да могат да подадат молба за някои предимства, ако в лично качество не отговарят на условията за предоставяне на същия статут, да признае правото на производен статут на бежанец на посочените членове на семейството, за да могат те да подадат молба за тези предимства с цел да се запази целостта на семейството?“
- „Налага ли член 23 от Директива [2011/95/ЕС] във връзка с членове 7, 18 и 24 от Хартата на основните права на Европейския съюз и съображения 18, 19 и 38 от Директивата държавата членка, която не е уредила националното си право така, че родителите на признат бежанец [да могат да се ползват] от предимствата, [изброени] в членове 24—35 от Директивата, да [им] предостави производна международна закрила, за да се отдаде първостепенно значение на висшия интерес на детето и да се гарантира ефективността на статута му на бежанец?“

[...]

[процедура и съдебен състав]

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ